

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Недеља између Спасовдана и Духова, браћо и сестре, посвећена је Светим Оцима Првога Васељенскога Сабора. Оним херојима Цркве Божије, оним борцима који су се борили да сачувају веру Православну, онакву какву је Господ донео и предао својим ученицима Апостолима, а они својим наследницима.

После престанка гоњења Цркве Божије од стране незнабожаца и јеврејских старешина, настала је друга невоља за Цркву Божију – појавили су се разни јеретици изнутра који су кварили учење Христово, који су своје измишљотине проглашавали за веру цркве. И онда је требало Цркву бранити од тих напасника, од тих насилника, од тих кваритеља вере Православне.

И 325. године због јереси Аријеве која се појавила у то време, а која је нарушавала веру у богочовечанског Господа Исуса Христа, учећи да је Он један од створења Божијих, да није раван Богу и Оцу, и да није Син Божији. То је била опака јерес која је претила да уништи Цркву Божију и зато су Свети Оци се сабрали у граду Никеји, њих 318 на броју, и тамо су они одогматили веру Православну, онакву каква је предата од Господа Христа. Нису они ништа измишљали, нису они никакве своје мудролије тамо одогматили, него оно што су примили од својих претходника, од Светих Апостола и њихових наследника.

Од тада па до данас, браћо и сестре, многобројне јереси су се појављивале у Историји Цркве Божије за две хиљаде година, и Црква је увек будно бдила над својим учењем, над својом науком, чувајући неокрњени и неупрљани лик Господа Христа. Јер само такав Господ, који је и савршени Бог и савршени човек могао је бити и јесте наш Спаситељ. Свака јерес која се појављивала кварила је по неко учење о Господу Христу, извртала и одрицала неку Истину, у свему осталоме учили су исправно. Па ипак Црква није пристајала на такве компромисе него је такве појаве анатемисала и проклињала, и одлучивала јеретике од свога тора, од свога стада. Зашто? Јер Господ Христос је дошао на земљу, како каже данашње Свето Јеванђеље, да људима дарује Живот Вечни.

И свети **Јеванђелист** Јован објашњава у своме Јеванђељу шта је Живот Вечни. То је каже - Да познају Тебе Јединога Истинитога Бога и кога си послао - Исуса Христа.

Истинито Богопознање, Истинита вера, то и јесте Живот Вечни, наравно вера која се делима потврђује, вера која се доживљава у своме животу, а не вера као једна философска наука, као једно

просто уверење, него вера по којој се наш живот формира, и живот наш одвија овде на земљи.

То је браћо и сестре вера Православна, то су Свети Оци Првог и осталих Васељенских Сабора бранили, чували, и утврдили. На Првом Васељенском Сабору Свети Оци су донели и оно што ми зовемо Символ Вере, коју читамо по више пута на дан, а посебно сваке Свете Литургије, где и ми потврђујемо исповедајући Символ Вере, ми утврђујемо и себе, и сведочимо пред Богом, пред светитељима Божијим и пред људима, да смо ми следбеници ових Светих Отаца. Да држимо исту веру коју су они држали, да бранимо оне драгоцености и вредности које су они бранили, и да анатемисамо оне које су они анатемисали.

И данас браћо и сестре, вера Православна је у опасности, и данас постоје многе заблуде, многе јереси које кваре учење Цркве Православне. Али најопаснија јерес у Историји Цркве Божије јесте оно управо што данас прети Цркви Православној, то је јерес екуменизма, која уствари садржи у себи све раније јереси познате и непознате, јер екуменизам одриче основну догму Православне Цркве, а то је догма о самој Цркви. Јер ми у Символу Вере исповедамо да верујемо у Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву, а екуменизам – он хоће јединство свих могућих јереси и јеретика који данас постоје у свету. Зато је то и најопаснија јерес.

И као што су се Свети Оци у своје време борили и речју и животом и смрћу, да очувају веру Православну, тај су пример оставили и нама данас, да и ми останемо на путу њиховоме, да имамо њих за своје вође у животу, да чувамо своју веру, као што су је они чували, да исповедамо само веру у Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву, да не пристајемо ни на какве компромисе и да са јеретичима, са екуменистима, папистима, глобалистима, немамо никакве молитвене контакте.

Као људи наравно, треба да имамо контакте са свима људима без обзира на њихову веру или убеђење, што се тиче земаљскога живота. Када је у питању вера, онда не можемо прелазити ону црту, ону линију коју су Свети Оци поставили.

То је данашња недеља браћо и сестре, томе нас учи Света Црква Православна, томе нас уче Свети Апостоли, томе нас уче Свети Оци, томе нас уче и наши Свети из рода нашега, почев од Светога Саве, који је одржао беседу у Жичи о вери Православној, где је потврдио и он и посведочио, да Србска Православна Црква темељи се на вери

Светих Отаца на Васељенским Сабосрима, и на Предању Цркве Православне. Тој вери су нас учили Свети владика Николај Жички, преподобни Јустин Ђелијски и остали Свети из рода нашега.

То су наши Оци, то су наше путовође, то су наши помоћници и пример за углед, које треба да следимо у своме животу, и тако да живећи веру своју Православну, веру јеванђелску, испуњавајући заповести Божије, кроз Свете Тајне и Свете врлине, да и ми припремамо себе за одлазак из овога света, да тој вери учимо децу нашу и омладину нашу, да би после нас имао неко да настави, да се Богу моли за нас у овим светињама које су наши преци оставили, и да тако сви се нађемо тамо у Царству Христовоме, да наследимо Живот Вечни, Који је Он донео и предао Цркви Својој, и да тамо са свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу Јединосуштну и Нераздељиву, кроза све векове у сву вечност. Амин!

Срећан и Богом благословен Празник браћо и сестре!